doi călători, obosiți de drum. Și totuși o presimțire le străbătu inima.

In acest timp, la palat oaspeții sosiseră. Regele, prefăcându-se bolnav, avea în jurul său pe cei doisprezece unchi, cărora le pregătise pieirea. Părând a le cere iertare pentru purtarea avută până atunci, el îi îmbie să mănânce din bogatele feluri întinse pe masă.

Mâncarea bună și mai ales vinul făcu ca în curând toți mesenii să uite că alături de ei se afla un om pe patul de moarte (cel puțin așa credeau ei) și veselia era în toiu.

„Acum, zise regele, vă voiu da un vin minunat, mai vechiu de o sută de ani. E un vin care face sufletele mai vesele și gurile mai vorbărețe". Fu adusă în grabă cupa umplută cu băutura dată de vrăjitoare; cupa trecu din mână în mână și toți gustară cu plăcere. Dar pe măsură ce gustau, simțeau că mintea li se îngreuiază, ochii li se acoperă de ceață, gurile deveneau mute și, unul câte unul, căzură morți. Servitorii rămaseră în pragul ușilor încremeniți. Regele se ridică triumfător:

„Aruncați leșurile pe fereastra de deasupra lacului — și nimeni să nu plece de aici!"

Servitorii îndeplniră porunca într'o tăcere de moarte. Regele și regina se priviră; biruiseră, dar, în loc să se bucure de clipa pe care o așteptaseră atât, fără să știe de ce, își simțiră inimile tresărind. Dacă avea să se întâmple ceva rău?

Intr'adevăr, îndată se auzi un vuet groaznic. Poporul, care aflase dela servitori cele întâmplate, înarmat cu coase, topoare și tot ce avea la îndemână, venea să răsbune cruzimi făptuite de ani și ani și cărora ultimul omor le pusese vârf.

Intr'o clipă regele se văzu singur, părăsit de toți; și oamenii de afară strigau, urcând scările palatului, să pedepsească pe regele cel nelegiuit. Ce să facă? Singura scăpare era în turnul înalt. Luând repede și pe soția sa, se năpusti pe scări, urmat de oamenii care mergeau după el, luminându-și cu torțe drumul prin sălile întunecoase. Erau gata să-l ajungă, când poarta grea a turnului se închise în fața lor. Regele scăpase, iar ei nu mai puteau înainta.

„Nu e nimic, rosti un bătrân; să stăm aici de veghe, ca să nu poată ieși. Tot or să moară până la urmă". Și se apucară să străjuiască pe malul lacului.

Dar care nu le fu mirarea, când văzură dimineața un șir de sute și mii de șoareci, veniți, Dumnezeu știe de unde, care se îndreptau spre turn și intrau făcându-și loc printre crăpături. Oamenilor nu le venea să-și creadă ochilor. Ce să fie asta? „Pedeapsa lui Dumnezeu", spuse unul, și lăsară soarta să se împlinească.

Peste câteva zile, când se hotărîră să intre în turn, nu mai era nici urmă de rege sau regină. „I-au mâncat șoarecii", murmurară înspăimântați oamenii. Așa și-au aflat ei sfârșitul...

Dar era acum nevoie de un nou rege.

Oamenii se gândiră să aleagă pe Piast, plugarul pe care-l cunoșteau ca pe cel mai cumsecade și mai de treabă om. Piast își aminti de vorbele spuse de cei doi drumeți — și primi.

El părăsi însă vechiul palat plin de atâtea amintiri urîte și merse să locuiască în altă parte, având grijă să-și aducă cu el și plugul, pentru a nu uita niciodată de unde se ridicase.

Ani după ani, domni iubit de tot poporul și fii de fiii săi fură mai târziu regi.

Dar palatul? S'a prăbușit cu încetul. Turnul se mai

vede însă și astăzi, oglindindu-se, când e senin, în apa limpede a lacului și lumea îl cunoaște sub numele de „TURNUL DE ȘOARECI".

Povestită de YANA IANCU

Visul Sației

ANECDOTA

Pe o piață se 'ntâlnește
Coana Manda c'o vecină,
Care căuta pe acolo
De vânzare o găină...
„Ce faci, Sato? Manda-i strigă.
Ce la naiba ai pățit,
Că te văd așa voioasă
Poate ruble ai găsit?!...
— Asta nu, îi zise Sața,
Ruble încă n'am aflat,
Dar ieri noaptea, zău, mă crede
Un vis mândru am visat...
Am visat pe cer o cruce
Și un înger zâmbitor,
Care 'n mâini ținea, Mănduco,
Steagul nostru tricolor!"...

„Din „Anecdote în versuri moscăcești". vol. VIII.

Cernăuți, 19 Aprilie, 1941.

OREST HORIA PAȘCANU

NOTA REDACȚIEI. — Din fericire, visul Sației este acum un fapt adevărat. Pe tot cuprinsul Bucovinei și Basarabiei fâlfâie mândrul nostru tricolor.

În pădure...

E-atâta liniște 'n pădure,
Atâta umbră și răcoare,
Și-atâta freamăt ce se 'ngână
Cu păsările cântătoare!...

E-atâta balsam și frumusețe
Și-atâta vrajă ne 'nțeleasă,
Incât cine-a intrat într'însa,
Ii vine greu ca să mai iasă!...

E-atâta liniște 'n pădure
Și-atâtea păsări care cânt,
Incât îți vine ca să crezi
Că este raiul pe pământ!...

GEORGE PETRACHE